

У вихідний день сімейний ресторан переповнений. Офіціанти метушливо снують між галасливих дітей, батьків, що їх угамовують, і гомінких студентських компаній.

— Ваш какігорі¹ зі свіжим персиком і збитими вершками.

Перед дівчиною поставили пишно оздоблений льодяний десерт.

— Я так давно хотіла його спробувати. Це ж справжній персик, не консервований!

Очі дівчини блищать. Навпроти сидить пара. На вигляд їм до тридцяти — замолоді, щоби бути її батьками. Чоловік не зводить очей з лискухих плодів у желейній глазурі.

— Дивне поєднання — какігорі та збиті вершки.

— Та ні, звичайне, — дівчина спантеличено глянула на нього.

— За моєї молодості такого не було.

— Говориш як дядечко.

— Чому «як»? Я і є дядечко, — спокійно мовив чоловік, і дівчина закліпала очима.

— А й справді. Наступного року тобі сорок. Але ти майже не змінився, відтоді як ми познайомилися. Коли бачиш вас удвох, ви здаєтесь однолітками.

— Скоро вже мене вважатимуть старшою, — жінка розпачливо схопилася за щоки.

¹ Традиційний японський десерт із подрібненого льоду та сиропу. — Тут і далі прим. пер.

Дівчина засміялася, і цієї миті завібрував її телефон на столі. Мигцем глянувши на екран, вона байдуже його відклала.

— Не відповіси?

— Та ні. Це мама. Пише, що сьогодні не ночуватиме. — А тоді додала, утупившись у стіл: — Знову побачення. Усе гаразд. Мені не звикати самій удома. А її новий хлопець, хоч і не красунчик, але наче добрий. Якби вони одружилися, я б зітхнула з полегшенням.

— Незрозуміло, хто з вас дорослий.

— У безвідповідальних батьків виростають розсудливі діти.

Телефон знову завібрував.

— Як настирливо, — пробурмотіла дівчина, зазираючи в екран. — А, це подруга. Вибачте, я на хвилинку.

Щойно вона підвелася з телефоном, за сусіднім столиком запала тиша. Хлопці прикипіли очима до струнких ніг, що визирали з-під спідниці. Дівчина пробиралася між відвідувачами, ігноруючи їхнє захоплене перешіптування:

— Яка худенька, капець.

— От би в нашій школі були такого рівня дівчата, — сказав один хлопець, не відриваючи очей від її ніг.

— Вона ж малявка.

— Та ні, старшокласниця.

— Чуваче, це все макіяж!

— Серйозно? Виходить, ми якісь педофіли.

— Та яка різниця, аби гарненька.

— Дивися, ще почнеш дітей викрадати.

Хоч і самі діти, усі аж надто гучно обурилися:

— Та ну нафіг!

— Слухайте, а було ж щось таке минулого року, коли викрали малу. Знайшли її взагалі?

Вони витягли телефони й почали гуглити, намагаючись пригадати, що ж то було. Схожих випадків сплигло так багато, що ніяк не могли знайти той самий.

— Блін, я тут таке знайшов. Відео арешту студента, який викрав дев'ятирічку. Є відео. Капець, як та мала реве.

Усі схилилися над телефоном.

«Фумі-і-і! Фумі-і-і!» — лунав звідти плач дівчинки.

Літня пара за столиком ліворуч невдоволено насупилася. Чоловік і жінка праворуч продовжили спокійно пити каву, ніби нічого не чули.

— Слухай, якщо будемо переїжджати, де б ти хотів жити? — запитала жінка в чоловіка, перекрикуючи неприємні звуки.

Почувши її знервований тон, молодий офіціант, що підійшов долити кави, ледь помітно підняв брову.

— Наше місто занадто горбисте, тож наступного разу було б зручніше на рівнині. Але хочеться й гарного краєвиду. Щоб відчиняти щоранку вікно — а там дивовижна панорама. Гори, море чи навіть джунглі. Де б ти хотів?

— Обирай сама. Я поїду, куди захочеш, — чоловік вимучив усмішку.

Підливши кави, молодий офіціант коротко зітхнув, мовляв, от щасливі, і жваво рушив до інших відвідувачів.

Поки пара обговорювала, де жити краще, а де гірше, старшокласники за сусіднім столиком і далі заворожено дивилися тривожне відео.

«Фумі-і-і! Фумі-і-і!»

— Педофілія — це хвороба. От би їх стратили всіх, — процідив хтось.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Її оповідь — I

— **Т**и ж розумієш, що морозиво й рис — то геть різне, — казала Йоко, поки ми крокували зі школи з ранцями за спиною.

Звісно, рис і морозиво не схожі. Рис міцно набухає, а морозиво ненадійно тане. Я люблю й те, й інше.

— У морозиві немає поживних речовин, від нього псуються зуби й гладшаєш.

Я уважно слухала Йоко. До цього моменту вона казала все те саме, що й учителі та тітка, і я приготувалася почути основну промову. Але Йоко, трохи подумавши, просто підсумувала:

— Якось так.

Тут ми дійшли до дитячого парку. Йоко поклала ранець біля коріння дерева й побігла до всіх, хто вже там був.

— Сарасо, ну ж бо!

Вона енергійно замахала рукою, і я, зітхнувши, опустила ранець на землю. Його лямки надто тверді: він щойно куплений, зовсім не розносився. До дев'яти років я весь час ходила з картаблем². Це була гарна світло-блакитна сумка, схожа на плаский рюкзак.

— Яка тобі подобається? — запитали мама з татом, коли я вступила до початкової школи.

² Полегшений рюкзак із тканини, яким користуються вихованці дитячих садків та учні молодших класів до того, як починають носити ранці жорсткої конструкції в старших класах.

Не лише із сумкою — хоч би що вибирали, вони завжди питали моєї думки.

Червоний ранець, який тато позичив у знайомого, і картабль, який мама взяла в подруги. Ще були торбинка з ручками та спортивна сумка через плече. Я з першого погляду закохалася в картабль: обожнювала поєднання синього з білим і вже уявляла, як ходитиму в білій сумці з небесно-блакитною сумкою за плечима. Спробувала й інші варіанти, але торбинка з ручками натирала лікоть ізсередини, а ранець виявився для мене завеликим, був важким і незграбним.

— Нібито їх стали робити легшими, ніж раніше, — тато підважив ранець однією рукою.

— Туди ж іще підручники класти. Як на мене, будь-яка вага — то злочин.

Мама винесла вирок, як суддя.

— Ну, ти ж у нас навіть вечірні сумочки зневажаєш.

— Звісно, бо руками не порозмахуєш.

Мама ні в чому себе не обмежувала. Тому й не мала жодної подруги серед інших мам. Але її це анітрохи не бентежило. Казала, що є багато цікавіших занять за посиденьки з мамами. Дивитися кіно, слухати музику, пити вино коли заманеться — хоч зранку, хоч посеред дня. У неї, мовляв, часу бракує насолоджуватися життям з татом і мною, де вже там витратити його на дурниці.

Натомість тато працював у мерії та щодня мирно співіснував навіть із тими, хто йому був не до душі. «Міна-то дивовижний, неймовірний, я його обожнюю», — постійно повторювала мама. Колись давно тато з мамою зустрілися на рок-фестивалі. Вокаліст гурту, на який вони прийшли, помер за кілька років до того, тож за мікрофоном стояв гітарист. Мама розповідала: коли музика заповнила кожную клітинку її тіла, від маківки до

п'ят, вона була впевнена, що душа померлого вокаліста поруч.

— Невже привид? І ти не злякалася?

У відповідь мама виправила: не привид, а душа. Мені здалося, що це одне й те саме, але вона пояснила: душа, мовляв, — чистіша й могутніша енергія. Я нічого не второпала, та мені не звикати. Мама взагалі часто висловлює дивні думки. Тато пояснює це тим, що «Акарі в нас люди-на відчуттів», а сусідки з нашого будинку перешіптуються, нібито вона не від цього світу.

Я не знала, що означає «не від цього світу», тож спитала в розумної бібліотекарки. Попросила її пояснити так, щоб я зрозуміла. Вона двічі-тричі поправила окуляри на перенісці й відповіла: «Так називають людину, яка надто схиблена на чомусь своєму». Я зрозуміла.

Молода мама, тоді ще сильніше схиблена й геть навіжена, відчувши поруч душу покійного вокаліста, мимоволі озирнулася. І зустрілась очима з татом, заплаканим не менше за неї. Після фінальної пісні вони перезирнулися: «Це він?» — «Так». Їм не треба було уточнювати, про кого мова, — вони просто обнялися й плакали разом.

— Ось тоді я і вирішила, що вийду за нього.

Не «хочу вийти», а «вийду» — у цьому вся мама. І дійсно, вони побралися вже за три місяці. Слово «обачність» і мама — несумісні.

Уже вкотре слухаючи того дня історію їхнього знайомства, я дивилася на тата, тепер такого серйозного, і думала: раз він знайшов спільну мову зі схибленою мамою, певно, і сам такий, просто добре це приховує? А що ж тоді сказати про мене, їхню єдину доньку?

Може, я теж колись стану схибленою?

Я роздумувала про це, бавлячись із пластиліном за низьким столиком у вітальні, але ніяк не могла зосередитися.

Пластилін жакливо тхнув. Коли я, зморщившись, намагалася виліпити котячу мордочку, мама поскаржилася на сморід. Вона стояла за кухонною стійкою, затиснувши носа.

— Нам це задали в школі, потерпи трошки.

— Ненавиджу терпіти. До того ж через цей сморід не можу готувати.

— А ти збиралася готувати?

Мама готує пречудово. Але тільки коли має настрої, тож більшість днів ми перебиваємося напівфабрикатами й готовою їжею із супермаркету. А ще, коли влаштовуємо кіновечір, мама одразу відмовляється від готування, радісно ладнає відро попкорну й морозива, а на основне замовляє піцу.

Почувши, що сьогодні буде кіма-карі³, я зім'яла пластилін, який ніяк не хотів ставати схожим на кота, щільно запхала його назад у коробку й затулила кришкою. Ну його, така морока, ще й смердить.

— Потримай, — мама передала мені лопатку й дістала з полиці елегантну блакитну пляшку джину «Бомбей сапфір». Змішала з м'ятним лікером кольору літньої галявини, лимонним соком, сиропом і газованою водою, перелила все у високий бокал, повний льоду. Примружилася на готовий блідо-зелений коктейль і зробила кілька смачних ковтків. Мама взагалі вміє пити так, ніби це найбільша насолода у світі. На її нігтях сяє манікюр із блискітками — точнісінько такого відтінку, що й коктейль. Як морозиво смаку «Вибухові кульки» з «Баскін Роббінс».

— Дякую за допомогу, — мама забрала в мене лопатку й повернулася до карі з келихом у руці. Вона любить

³ Японська адаптація індійського карі, обсмажений фарш у пряній підливі із цибулею, помідорами й ароматними спеціями.